

SONATE IN RÉ MINEUR,

DOOR

C. TIELROOY—DE GRUYTER.

I

ALLEGRO MODERATO.

Tranen,
gij moet ze teer behoeden
bij 't gaan langs uw gelaat,
dat niet 'n cynische kudde
u lachend gadeslaat.

Laat deze u niet genaken,
maar spreid uw wezen uit
als vlijmscherp staal, dat wakend
de horde buitensluit.

Zoo ween dus wel verstoken,
want helpen kan u geen,
klein en ineengedoken
zijt ge in u zelf alleen.

In 't duister woud van pijnen,
waar 't eenzaam dwalen is,
wenken geen andre seinen
u dan gemis, gemis.

Een vriend, een kind, wat sterren?
Een golf, die u omspoelt;
de deining naar het verre
is 't maar, die ge om u voelt.

Gij weent om 't zéér alleen
zijn, om het nimmer één
zijn daarbinnen, met geen,
en bang staart ge om u heen.

II

ANDANTE CANTABILE

Nergens....

Is nergens dan voor ons gelegen
het land van teeder samenzijn?
Als ik mij naar u wil begeven,
welk stel van machten breekt de lijn?

Het zijn de menschen niet die scheiden
wat zalig samenvloeien bond;
de golven van hun gif verglijden
langs d'enge groeven om hun mond.

Oneindig sterker zijn de brekers,
lief, die ons doodlijk schaden gaan;
en schaden gaan zij, wat het zekerst,
het veiligst scheen in ons bestaan:

de gouden schrijn waar ons verlangen
inééngesleid rust bij elkaar,
wordt, door het spattend schuim bevangen,
verzwolgen in een korte baar.

Want nimmer is die vloed te weren,
die zich uit vreemder wereld spoedt:
ook heimwee en verlangen keeren
de kolk in van 't getij, dat woedt.

Ach, nergens is voor ons gelegen
het land van teeder samenzijn,
heen stroomt in vormeloos bewegen
van u, van mij, wat vreugd, wat pijn.

III

PRESTO,

Zwijgend zaten ze bij elkaar,
bezworen 't naderend gevaar,
waarvan zij 't ruischend wieken hoorden,
met klingen van wat losse woorden.

Maar als de aandacht van hun oogen
over elkaar was heengebogen,
leek, bij 't ineengevloeid verlangen,
hen plotse naaktheid te bevangen.

Schuw trokken ze den sluier neder
van 't woord. Hun stemmen redden weder.
Zij hielden angstig zich gericht
tegen aanzwellend onheil, dat zéér dicht

achter hen aan, hen wilde drijven
naar 't vuur van brandende verblijven,
waarin ze, bij hooploos ontvliesen,
de delging van hun wezen rieden.
